

Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Bieber, 83, Bd. Grand-Duchesse Charlotte, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Peter Kalbe), hvori der er nedlagt påstand om tilkendelse af erstatning, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, T. F. O'Higgins, dommerne G. F. Mancini og F. A. Schockweiler, generaladvokat G. Tesauo og justitssekretær J. G. Giraud, den 26. april 1989 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Det er ikke længere formodent at træffe afgørelse i sag 180/87.

Sag anlagt den 16. marts 1989 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 86/89)

(89/C 149/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. marts 1989 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved professor Luigi Ferrari Bravo som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Oscar Fiumara, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Italienske Ambassade, 5, rue Marie-Adélaïde.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning C(89) 19 af 30. november 1988 (*) annulleres
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I den i påstanden angivne beslutning har Kommissionen lagt til grund, at den i nævnte decreto-legge hjemlede støtte til producenter af koncentreret rektificeret druemost fremstillet på basis af druer produceret i Italien er retsstridig og uforenelig med fællesmarkedet; Kommissionen har endvidere anført, at den »forbeholder sig ret til at drage konsekvenserne med hensyn til EUGFL's finansiering af den fælles landbrugspolitik«. Sagsøgeren gør gældende, at der ved beslutningen er sket en tilsidesættelse og forkert anvendelse af EØF-Traktatens artikler 30, 92 og 93, sammenholdt med artiklerne 18 og 45 i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 (2) og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2287/87 (3), og at Kommissionen har gjort sig skyldig i

magtfordrejning (urigtige forudsætninger, faktisk vildfarelse og selvmodsigende begrundelse). Den omhandlede italienske ordning var blevet indført for at gribe ind over for et problem, der krævede en øjeblikkelig løsning. Det havde vist sig, at fællesskabsstøtteordningen i henhold til artikel 45, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 822/87, som nærmere fastlagt i artikel 2, stk. 1, tredje led, i forordning (EØF) nr. 2287/87 — selv om den havde til formål at udligne forskellen mellem omkostningerne ved at forhøje alkoholindholdet ved hjælp af saccharose (uden for Italien) og de, højere, omkostninger ved at forhøje alkoholindholdet ved hjælp af koncentreret druemost (i Italien) — i realiteten stiller de producenter, der anvendte saccharose, væsentligt bedre, hvilket havde en ødelæggende virkning på markedet for most og vin til sammenstikning. Og formålet med forordning (EØF) nr. 822/87 (artikel 45) var netop at opretholde samhandelsmønstret på dette marked. Den anfægtede beslutning hviler i det væsentlige på den forudsætning, at fællesskabsstøtten for produktionsåret 1987/88 var tilstrækkelig; det fremgår imidlertid af den politik, Kommissionen senere har ført, at dette ikke var tilfældet, idet Kommissionen for det efterfølgende produktionsår hævede fællesskabsstøtten.

Sag anlagt den 28. april 1989 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag 154/89)

(89/C 149/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. april anlagt sag mod Den Franske Republik ved Étienne Lasnet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagnerbygningen, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- det statueres, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-Traktatens artikel 59 ved at kræve, at turistguider — der rejser med en gruppe fra en anden medlemsstat i Frankrig, nærmere bestemt i de departementer og kommuner, der er opført på en liste fastsat af ministeren for turisme, idet museer og historiske monumenter forudsættes besøgt med en professionel specialiseret guide — har et erhvervskort, hvilket kræver, at man kvalificerer sig i almindelighed ved at bestå en prøve.

(*) Om den italienske regerings decreto-legge nr. 370/87 af 4. November 1987 (egentlig af 7. september 1987), ophøjet til lov nr. 460 af 4. november 1987 om produktion og afsætning, som navnlig indeholder nye normer for produktion og afsætning af vinprodukter.

(2) EFT nr. L 84 af 27. 3. 1987, s. 1.

(3) EFT nr. L 209 af 31. 7. 1987, s. 26.

- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen hævder, at visse af den franske ordnings virkninger er uforenelige med den frie udveksling af tjenesteydelser efter EØF-Traktatens artikel 59.

Ordningen er til hinder for, at en turistvirksomhed i en anden medlemsstat, som derfra organiserer grupperejser for turister i de omhandlede departementer og kommuner, benytter en guide uden erhvervskort, selv om guiden erhvervsmæssig er turistguide i det land, hvor virksomheden er etableret, og sædvanligvis ledsager grupperne under hele rejsen. Virksomheden må således ansætte en lokal guide, der har erhvervskort. Heraf følger en ulovlig hindring for, at turistvirksomheden frit kan erlægge sine ydelser til turister i en anden medlemsstat; en guide, der er etableret i en anden medlemsstat, end den, hvor ydelsen skal erlægges, er også udsat for en ulovlig hindring af udvekslingen af tjenesteydelser over for turistvirksomheden, som han arbejder for, såvel som over for turisterne, der, selv i de omhandlede departementer og kommuner, foretrækker deres sædvanlige guide.

Ifølge Domstolens praksis er Traktatens artikel 59 ikke begrænset til kun at sikre, at tjenesteydere og modtagere af tjenesteydelser, der er etableret i en anden medlemsstat, får national behandling; den bestemmer ligeledes, at alle restriktioner, også sådanne der ikke gør forskel, skal afskaffes, i det omfang de ikke er begrundet i almenvellet.

I nærværende sag udgør kravet om en særlig erhvervsmæssig kvalifikation til guiden, der er med på hele turistrejsen fra en anden medlemsstat med en lukket gruppe af turister, i strid med artikel 59 en betragtelig hindring for udvekslingen af tjenesteydelser, der ikke er begrundet i almenvellet, det være sig hensynet til modtageren eller det omhandlede lands interesse i, at dets turistattraktioner og kulturskatte beskrives efter fortjeneste.

Sag anlagt den 5. maj 1989 af Georges-Marc André mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 160/89)

(89/C 149/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. maj 1989 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Georges-Marc André, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, rue Victor Nonet 15, Jambes, 5100 (Belgien), ved fransk advokat Manuel Campolini, Bruxelles, og med valgt adresse in Luxembourg hos advokat Victor Gillen, 16a, boulevard de la Foire.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- sagen admitteres og der gives sagsøgeren medhold
- følgelig statueres det, at sagsøgeren har ret til en udnævnelse i lønklasse B 4, tredje løntrin
- det statueres, at denne ændring har virkning fra tidspunktet for sagsøgerens tiltrædelse af tjenesten i Kommissionen, også for så vidt angår hans økonomiske rettigheder
- Kommissionen tilpligtes at udbetale sagsøgeren den lønforskel, der følger af denne berigtigelse, med tillæg af 6 % rente fra hvert lønbeløbs forfaldsdato
- Kommissionens afslag af 31. januar 1989, der kom frem til André den 6. februar 1989, annulleres
- Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har fortolket de gældende indplaceringskriterier forkert, idet det i den anfægtede afgørelse lægges til grund, at sagsøgerens faglige erfaring svarede til lønklasse B 4, andet løntrin, mens han efter en korrekt anvendelse af enten artikel 2 eller artikel 5.2 i afgørelsen fra 1973 kunne opnå indplacering i lønklasse B 4, tredje løntrin.

Sagsøgeren har i øvrigt bestridt, at de økonomiske virkninger af hans ændrede indplacering kan begrænses, således at de får virkning fra datoen for afsigelse af Domstolens dom i sag 127/84, og har herved anført, at han bør modtage en løn, der er økonomisk tilsvarende med tilbagevirkning fra hans ansættelse. Den skete